

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail ism@ism.dk

Dato: 16. september 2009

MMA/ J.nr. 2009-6787

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 8. september 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. S 3047. Stillet af Line Barfod (EL).

Spørgsmål nr. S 3047:

"Vil ministeren på baggrund af den store vækst i klager til Den Sociale Ankestyrelse over kommunernes manglende eller langsomme reaktioner på underretninger om misrøgt og omsorgssvigt indføre et loft over, hvor mange børnesager den enkelte sagsbehandler i kommunerne må have, og sikre, at kommunerne får tilført økonomiske ressourcer til at kunne løfte opgaven?"

Svar:

Alle, der bliver bekendt med et barn eller en ung, som ikke får den fornødne hjælp, kan underrette til Ankestyrelsen. Det var det budskab, som satspuljepartierne – det vil sige alle Folketingets partier undtagen Enhedslisten – ønskede at udbrede, da de i forbindelse med satspuljen for 2008 afsatte midler til en kampagne herom.

At antallet af underretninger til Ankestyrelsen herefter stiger, er jo sådan set forventeligt og kan ses som udtryk for, at kampagnen har virket efter hensigten.

Man skal imidlertid være opmærksom på, at det, efter Ankestyrelsens egne oplysninger, kun er ca. 30 pct. af de underretninger, som Ankestyrelsen har fået i 2009, som er gået videre til et ankemøde. De øvrige underretninger er tilbagevist, eksempelvis fordi kommunen allerede er aktiv i sagen.

Endvidere kan antallet af sager per sagsbehandler ikke anvendes som indikator for, hvor stor en arbejdsbyrde den enkelte sagsbehandler er underlagt. Det fremgik meget tydeligt af undersøgelsen "Sagsbehandling på området for udsatte børn og unge", som Ankestyrelsen offentliggjorde den 24. april 2009.

For det første viste undersøgelsen, at kommunerne definerer "en sag" forskelligt. Nogle kommuner arbejder med familieregistrerede sager, mens andre registrerer en sag med udgangspunkt i det enkelte barn. Måden hvor-

på der sagsregistreres har indflydelse på, hvor mange sager sagsbehandlere har i gennemsnit.

For det andet benytter kommunerne sig af så forskellige organisatoriske opdelinger på børneområdet, at det er vanskeligt at sammenligne kommunerne indbyrdes.

Undersøgelsen viste også, at sagsbehandlere har færrest af den type sager, de vurderer som værende relativt tunge, mens de har flest af de sager, som de betegner som relativt lette. Samtidig har sagsbehandlernes ansættelsestid og anciennitet også betydning for antallet af sager, den enkelte sagsbehandler har. Det viser efter min mening, at kommunerne er gode til at tilrettelægge sagsarbejdet, så der er sammenhæng mellem sagernes kompleksitet samt sagsbehandlernes kompetencer og det antal sager, som den enkelte sagsbehandler har ansvaret for.

Det er kommunernes ansvar at tilrettelægge og organisere arbejdet på området for udsatte børn og unge på en sådan måde, at den enkelte sagsbehandler har tid til at foretage et kvalificeret sagsarbejde. Jeg finder det vigtigt, at kommunerne har gode muligheder for selv at tilrettelægge og organisere sagsarbejdet, så det bedst muligt imødekommer de behov, der er lokalt.

På den baggrund finder jeg det ikke hensigtsmæssigt at indføre et loft over det maksimale antal sager per sagsbehandler.

Det sociale område er allerede højt prioriteret hos regeringen, og der har i kommuneøkonomaftalerne for de sidste fire år været afsat midler til en realvækst i de kommunale serviceydelser. Således blev der afsat 1,3 mia. kr. i aftalen for 2008, 350 mio. kr. i aftalen for 2009 og 500 mio. kr. i aftalen for 2010. Herudover er kommunernes udgiftsniveau i aftalen for 2010 løftet med 800 mio. kr. i 2009 og fremover med henvisning til udgiftsudviklingen på det specialiserede socialområde, herunder børneområdet. Kommunerne har således midler til at kunne løse deres opgaver på børneområdet inden for de eksisterende økonomiske rammer.

Karen Ellemann

/ Nina Eg Hansen